

LBRIS

We know
books

Josephine Angelini

PREDESTINAȚI

Traducere din limba engleză
RUDMILA-RODICA IVAN

editura rao

 CAPITOLUL 1

– Dar dacă mi-ai cumpăra o mașină acum, ar deveni a ta când plec la facultate peste doi ani. Încă aproape ca nouă, zise Helen pe un ton optimist.

Din păcate, tatăl ei nu era așa de ușor de păcălit.

– Lennie, doar pentru că statul Massachusetts e de părere că e în regulă să conduci la șaispe ani... începu Jerry.

– Șaispe ani jumate, îi aminti Helen.

– ... Nu înseamnă că trebuie să fii și eu de acord, încheie cu un zâmbet mândru.

Jerry câștiga, dar Helen nu pierduse încă.

– Știi, Purcica nu mai are așa mult, poate încă vreun an sau doi, începu Helen, referindu-se la Jeep Wranglerul de-a dreptul antic pe care îl conducea tatăl ei, despre care Helen bănuia că ar fi fost parcat în fața castelului unde s-a semnat *Magna Carta*. Și gândește-te un pic la câți bani de benzină am economisi dacă ne-am lua un hibrid sau poate chiar o mașină electrică. Țasta-i viitorul, tată!

– Îhm, Jerry zise asta și nimic mai mult.

Acum Helen chiar că pierduse.

Helen Hamilton oftă ușor în sinea ei și se uită dincolo de grilajul feribotului care o aducea înapoi în Nantucket, imaginându-și încă un an de mers cu bicicleta la școală în mijlocul lui noiembrie. O trecu un fior gândindu-se la chinul care avea să vină și încercă să

îi ignore pe turiștii veniți acolo de Ziua Muncii¹. Erau cu toții atât de hotărâți să guste cât mai mult pitoresc înainte de sfârșitul verii, încât se simțeau obligați să binecuvânteze cu câte un „ooh“ și un „aah“ fiecare minunăție a oceanului Atlantic, lucruri care însă nu o încălzeau cu nimic pe Helen. Din punctul ei de vedere, copilăritul pe o insuliță era chiar o bătaie de cap, așa că abia aștepta să se ducă la o facultate de pe continent, în afara zonei Massachussets, și, pe cât posibil, oriunde, dar nu pe Coasta de Est.

Nu că Helen nu s-ar fi simțit bine acasă. Dimpotrivă, ea și tatăl ei se înțelegeau de minune. Mama ei îi părăsise pe amândoi când Helen era încă în fașă, dar Jerry învățase repede cum să îi ofere fiicei sale exact atâta atenție de câtă avea nevoie. Helen devenea agitată când simțea că îi este invadată intimitatea, așa că el știa când să nu insiste, dar era mereu acolo când ea avea nevoie de el. Helen știa că nu ar putea găsi un coleg de cameră mai bun la facultate și, undeva înăuntrul ei, în ciuda câtorva resentimente legate de mașină, știa că nu și-ar putea dori vreodată un tată mai bun.

Nu traiul de acasă era motivul pentru care Helen voia să părăsească Nantucket, ci mai degrabă ideea de a fi izolată pe o bucățică penibilă de nisip înconjurată din toate părțile de cele mai tumultuoase ape din lume. Helen se simțea ca într-o capcană, iar faptul că nu știa deloc să înoate nu o ajuta. Ce-i drept, se putea menține la suprafață preț de câteva minute, dar asta nu era sub nici o formă punctul ei forte. La un moment dat, oricum, începea să se ducă la fund ca o piatră, indiferent cât de salină se presupunea a fi apa oceanului sau oricât de mult ar fi dat din mâini. Nu că ar mai fi intrat în apă de atunci – încă o speria mult prea tare.

Când Helen era mică, aproape că se încesase. Stătuse într-un loc unde apa îi venea doar până la genunchi, când vicleanul curent de Nantucket o furase și o împinse la fund, făcând-o să se rostogolească

¹ Ziua națională a muncii în Statele Unite, în prima zi de luni a lunii septembrie (n.tr.)

într-un soi de ameteală plumburie, până în punctul în care nu mai putu simți forța gravitațională, până când nu-și mai putu da seama în care direcție era pământul și în care era cerul. Curentul reușise să o poarte la vreun kilometru distanță de mal, înainte să fie salvată de un cuplu în luna de miere aflat pe barca lor cu vele.

De fapt, câinele lor din rasa Newfoundland, Doamna Garret, o salvase pe Helen. Proprietarii ei au crezut că văzuse un rechin când începuse să o ia razna pe punte, așa că, în momentul în care Doamna Garret a sărit brusc și s-a întors la suprafață cu un om, au fost mult mai fericiți. Helen s-a ales cu țipete din partea tatălui ei, iar câinele cu o medalie din partea Gărzii de coastă. De atunci înainte, Helen îndrăgise bulgării aceia imenși de blană și salivă și credea în secret că oceanul Atlantic încerca să o omoare. În mod chibzuit, fărăma aceea de paranoia a rămas o taină știută numai de ea.

– Hei, Lennie! Ce-ți mai face iritația? țipă Claire, singura ei intenție fiind să-și stânjenească prietena din copilărie, cam de când se născuseră, în timp ce-și făcea loc cu abilitate printre turiștii zăpăciți din fața ei.

Sărmanii oameni săreau la o parte din drumul lui Claire de parcă ar fi fost un fundaș de fotbal american, nu un spiriduș de fată cocotată grațios pe sandale cu platformă. Se strecură cu ușurință prin învâlmășeala pe care o crease și se opri în locșorul recent eliberat de lângă Helen, în apropierea balustradei.

– Giggles!¹ Văd că și tu ți-ai făcut niște cumpărături pentru școală, spuse Jerry în timp ce o îmbrățișă pe Claire cu un singur braț, încercând să îi ocolească pungile pline.

Claire Aoki, poreclită Giggles, era o figură. Oricine se uita la silueta ei de aproape 1,60 de metri și la trăsăturile delicate de asiatică și nu era în stare să își dea seama că este arțăgoasă din naștere, era în pericol de a suferi considerabil în fața unui adversar cu mult subestimat. „Giggles“ era povara ei personală. O avea de când se știa și toată lumea care auzise de ea o folosea în locul numelui de botez.

¹ Chicotici (traducere liberă)

Și familia, și prietenii ei erau îndreptățiți să facă asta, pentru că era practic imposibil să rezisti tentației de a-i spune Giggles. Claire avea, fără urmă de îndoială, cel mai frumos răs din lume. Sănătos și sincer, niciodată forțat sau strident, era genul acela de răs care aducea un zâmbet pe buzele oricui îl auzea, și nu doar pe buze, ci și în suflet. Atât de grozav era răsul ei.

– Bineînțeles, părinte al celei mai bune prietene ale mele, răspunse Claire îmbrățișându-l pe Jerry cu sinceră duioșie, ignorând faptul că folosise porecla enervantă. Mi-ați permite să vorbesc un pic cu progenitura dumneavoastră? Îmi cer iertare pentru lipsa de bun-simț, însă are legătură cu ceva top secret, chestii pentru care îți trebuie autorizație oficială. V-aș zice despre ce este vorba... începu ea.

– Dar apoi ar trebui să mă omori, încheie Jerry cu înțelepciune, îndreptându-se amabil spre chioșc să-și ia un suc cât mai dulce în vreme ce fiica sa, responsabilă cu alimentația sănătoasă, nu era atentă.

– Ce ascunzi în traistă, tati? întrebă Claire șterpelind prada din brațele lui Helen și începând să scoțocească. Blugi, cardigan, tricou, lenjer... vaaaai! Tu îți cumperi lenjerie intimă cu tatăl tău! Ce scârbos!

– Nu e ca și când aș avea de ales! se plânse Helen în timp ce își înșfăcă sacoșa. Aveam nevoie de sutiene noi! Și, oricum, tata se ascunde prin librărie când eu probez toate cele. Dar, crede-mă, până și ideea că se află pe aceeași stradă cu mine în timp ce îmi cumpăr lenjerie este tortură pură, încheie cu un zâmbet rușinat.

– Nu poate fi chiar atât de rău. Nu e ca și când ai încerca vreodată să-ți iei și tu ceva sexy. Doamne, Lennie, crezi c-ai putea să semeni mai mult cu bunică-mea?

Claire ținea în mâini o pereche de chiloți albi, din bumbac. Helen înhăță chiloțeei de mamaie și îi împinse la fundul sacoșei, în vreme ce Claire râdea din toată inima.

– Știu, sunt o tocilară așa de mare, încât a devenit contagios, replică Helen, tachinările lui Claire fiind iertate cât ai zice pește, ca de obicei. Nu ți-e frică să nu iei de la mine vreun caz fatal de fraierism?

– Nu. Sunt așa de super, c-am dezvoltat imunitate. Oricum, tocilarii sunt minunați. Sunteți cu toții atât de delicios de ușor de corupt! Și îmi place de mor să văd cum te înroșești când vine vorba despre lenjerie.

Claire se văzu nevoită să-și schimbe poziția, hazul lor fiind întrerupt de câțiva doritori de poze. Folosindu-se de inerția feribotului, îi înghionti pe turiștii din drum printr-una dintre mișcărilor ei de echilibristică ninja. Împiedicându-se, se dădură toți la o parte, râzând și glumind despre „marea agitată“, fără măcar a avea habar că Giggles i-ar fi atins. Helen se jucă un pic cu inimoara de la lăntișorul pe care îl purta întotdeauna la gât și profită de ocazie ca să se lase un pic în jos pe lângă balustradă, pentru a se apropia cumva de statura mică a prietenei ei.

Din nefericire pentru Helen cea dureros de rușinoasă, avea 1,80 de metri, o înălțime bătătoare la ochi, și era încă în creștere. Se rugase la Isus, Buddha, Mohammed și Vishnu să se oprească din crescut, dar noaptea tot simțea durerile specifice creșterii și mușchii încordându-se. Se gândea că, dacă depășea 1,85 de metri, măcar ar fi fost destul de înaltă cât să treacă peste balustrada de siguranță și să se arunce din vârful farului din 'Sconset.

Colac peste pupăză, avea picioarele până-n gât. Vânzătorii îi spuneau întruna cât de norocoasă este, dar nici ei nu erau în stare să îi găsească niște pantaloni care să îi vină. Helen se resemnase și înțeleșese că, dacă voia să cumpere o pereche de pantaloni la un preț rezonabil și care să fie suficient de lungi, trebuiau să fie cu câteva mărimi mai mari, dar, dacă dorea să aibă niște blugi care să nu îi pice de pe șolduri, trebuia să suporte o adiere enervantă pe la glezne. Helen era sigură că vânzătoarelor care „crăpau de invidie“ nu li se făcea frig la glezne sau nici nu le ieșea fundul din pantaloni.

– Spatele drept! se răsti Claire automat imediat ce se întoarse și o văzu pe Helen stând cocoșată, iar Helen făcu întocmai.

Claire nu suporta să te vadă stând cocoșat. Nu abordaseră niciodată subiectul ăsta, dar Helen era destul de sigură că avea legătură

cu mama japoneză exagerat de conformistă a lui Claire și cu și mai conformista ei bunică purtătoare de kimono.

– Bine, să trecem la subiectul principal, anunță Claire. Știi complexul ăla imens de vreo țâșpe milioane de dolari pe care îl avea tipul ăla de la New England Patriots¹?

– Cel din 'Sconset? Sigur. Ce-i cu el? întrebă Helen închipuindu-și cât de mare trebuia să fie plaja privată de acolo și fiind fericită că tatăl ei nu câștiga suficient de mult cât să cumpere o casă mai aproape de plajă.

– În sfârșit, a fost vândut unei familii mari, zise Claire. Sau două. Nu știi exact cum stă treaba, dar cred că sunt doi tați și că sunt frați. Amândoi au copii, așa că jumătate din ei ar fi veri?

Claire se încruntă și flutură din mână în semn că subiectul ăsta nu-și mai avea rostul, după care continuă:

– Mă rog. Ideea este că oricine s-ar fi mutat acolo are o groază de copii și au toți cam aceeași vârstă. Sunt *doi băieți* care vor fi în aceeași clasă ca noi.

– Aha, replică Helen cu o voce lipsită de expresie. Și lasă-mă să ghicesc. Ai aruncat un ochi în cărțile tale de tarot și ai văzut că ambii băieți se vor îndrăgosti nebunește de tine și că se vor lupta, tragic, până la moarte.

Claire o lovi pe Helen în fluierul piciorului.

– Nu, fraiero. Este câte unul pentru fiecare din noi.

Helen se frecă la picior, prefăcându-se că duruse. Chiar dacă mičuța Claire ar fi lovit-o cu toată puterea, nu ar fi fost de ajuns cât să-i lase o vânătaie, dar Helen intră în joc, oricum.

– Unul pentru fiecare? Ce lipsă de dramatism necaracteristică ție, observă Helen cu ironie.

Claire își dădu ochii peste cap și își pregăti zâmbetul atotcunoscător pentru tachinatul care avea să urmeze.

– Nu, e prea directă treaba. Nu ține. Dar ce zici de asta, o tachină Helen, ne îndrăgostim amândouă de același tip sau de cel care nu

merită – de cel care nu ne iubește -- și atunci tu și cu *mine* ne vom lupta până la moarte.

– Ce tot îndrugi acolo? întrebă Claire cu un aer nevinovat, inspectându-și unghiile.

– Doamne, Claire, ești așa de previzibilă, spuse Helen râzând. În fiecare an, scoți de la naftalină cărțile alea de tarot pe care ți le-ai cumpărat în excursia la Salem și mereu prezici că o să se întâmple ceva uimitor. Dar, în fiecare an, singurul lucru care reușește să mă uimească este că nu ai intrat în comă de plictiseală până să înceapă vacanța de iarnă.

– De ce te împotrivești atât de tare chestiei ăsteia? protestă Claire. Știi că, până la urmă, ni se va întâmpla ceva spectaculos. Noi două suntem prea mirobolante ca să fim *obișnuite*.

Pronunță ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un melc târându-se din gura ei.

Helen dădu din umeri.

– Eu mă mulțumesc să fiu un om obișnuit. De fapt, cred că mi s-ar părea chiar tragic dacă ți s-ar adeveri vreo prezicere.

Claire își înclină capul într-o parte și își aținti privirea spre Helen, care simți nevoia să își scoată părul de după urechi, ca să își poată acoperi fața. Nu-i plăcea deloc să fie privită. În cele din urmă, Claire își dădu ochii peste cap și încetă să o mai chinuie pe prietena ei continuând conversația.

– Știi că așa ți s-ar părea. Dar, pur și simplu, nu cred că o să-ți reușească să fii doar un om obișnuit, spuse ea gânditoare.

Helen surâse și schimbă subiectul. Vorbiră despre orar, pista de alergări și dacă ar trebui să își lase breton sau nu. Helen simțea că i-ar prinde bine o schimbare, dar Claire era de neclintit când venea vorba ca vreun foarfece să atingă părul lung și blond al lui Helen. Când ajunseră la mal și coborâră, Claire făcu cu mâna în semn de „La revedere!” și promise să o viziteze pe Helen la muncă, a doua zi, dar, din moment ce era ultima zi de vară, perspectiva părea îndoielnică.

Helen lucra câteva zile pe săptămână pentru tatăl ei, care era co-proprietar al magazinului universal de pe insulă. Deși oamenii care

¹ Una dintre cele mai bune echipe de fotbal american (n.tr.)

își făceau cumpărăturile acolo nu puteau să zică sigur ce anume era News Store sau ce vindea, cu toții știau de ce îl vizitau. Pe lângă ziarul de dimineață și cana proaspătă de cafea, News Store mai avea tot soiul de caramelle și bomboanele în borcane de cristal adevărat și sfricele de lemn-dulce care se vindeau la metru. Acolo găseai mereu flori proaspete și felicitări făcute manual, cadouri amuzante și trucuri de magie, decorațiuni de sezon pentru turiști și alimente esențiale a se afla în frigider, cum ar fi lapte și ouă pentru localnici. Era genul de prăvălie care avea exact ce îți trebuia, fie că se întâmplase să rămâi fără tocmai când nu trebuia, fie ai uitat că era pe lista de cumpărături și era cât pe ce să fii mâncat de viu de soție sau de soț.

Cu vreo șase ani în urmă, News Store își lărgise orizonturile adăugând raionul Prăjiturile lui Kate în spatele magazinului și de atunci le mersese brici. Kate Rogers era, pur și simplu, un geniu în ale patiseriei. Putea să facă o plăcintă, un rulou, un fursec sau o brioadă din absolut orice. Până și cele mai detestate legume, precum varza de Bruxelles și broccoli, cedau în fața trucurilor lui Kate și deveneau umpluturi gustoase de croissant.

Având abia puțin peste 30 de ani, Kate era creativă, inteligentă și incredibil de în pas cu moda. Călătorise prin toată lumea, știa franceză, spaniolă și un pic de italiană și experiența aceasta îi conferise ceea ce Helen numea „încredere în vestimentație“. În fiecare zi, Kate născocea cele mai ingenioase ținute de purtat pe sub șorț și în fiecare zi reușea să le poarte ca nimeni alta.

De îndată ce Kate și Jerry deveniseră parteneri, ea reamenajase spatele magazinului News Store, transformându-l într-un refugiu al artiștilor și scriitorilor insulei, dar, cumva, reușise să facă asta fără să apară și nota de snobism. Kate avea grijă ca oricine iubea produsele de patiserie și cafeaua adevărată – de la oameni îmbrăcați mereu la costum la poeți, de la localnici din clasa muncitoare la oameni de afaceri de succes – să se simtă ca acasă stând la teigheaua ei cu un ziar în fața lor. Kate avea darul de a face pe oricine să se simtă

bine-venit și, când era întrebată cum de reușea să facă asta, răspundea că face plăcinte, așa că știa tot ce era de știut despre confort.

Când Helen sosi la muncă a doua zi, Kate se străduia să pună în rafturi comanda de făină și zahăr recent livrată. Nu prea reușea.

– Lennie! Ce bine că ai venit mai devreme! Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor? făcu Kate un semn către sacii de aproape 20 de kilograme și zâmbi dulce.

– Desigur, mă ocup eu. Nu, nu trage așa de el, o să te doară spatele, o avertiză Helen grăbindu-se să pună capăt efortului inutil al lui Kate.

Își așază primul sac pe umeri fără probleme și se întoarse cu fața spre Kate.

– De ce nu s-a ocupat Louis de asta? Nu era de serviciu în dimineața asta? întrebă Helen referindu-se la unul dintre muncitorii trecuți în orar.

– Cum de reușești să faci asta? Vai, mi-aș dori și eu să pot fi atât de puternică! zise Kate bosumflându-se un pic, într-un mod cât se poate de adorabil, înainte de a răspunde întrebării lui Helen. Comanda a sosit după ce a plecat Louis. Am încercat să trag de timp până să ajungi tu, dar un client mai că s-a împiedicat, așa că a trebuit să mă prefac măcar că am de gând să mut chestia asta.

– Tragic! spuse Helen îndreptându-se alene către spațiul de lucru al lui Kate, desfăcând sacul și turnând niște făină în micul recipient de plastic pe care Kate îl folosea în bucătărie.

În vreme ce Helen puse restul sacilor la locul lor în cămară, Kate îi pregăti o limonadă spumoasă după o rețetă din Franța, care lui Helen îi plăcea la nebunie.

– Nu mă deranjează că ești anormal de puternică la cât de slabă ești. Ceea ce chiar mă calcă pe nervi, zise Kate feliind niște cireșe și brânză pentru Helen, este că niciodată nu-ți pierzi răsuflarea. Nici măcar pe căldura asta.

– Se mai întâmplă să îmi pierd răsuflarea, minți Helen.

– Tu oftezi. E cu totul altceva.

-- Pur și simplu, am plămâni mai mari decât ai tăi, protestă Helen.

– Dar, din moment ce ești mai înaltă, nu ai avea nevoie de mai mult oxigen?

Ciocniră paharele și luară câte o gură din limonadă, decizând că e remiză. Kate era ceva mai puțin înaltă și mai plinuță decât Helen, dar nu era nici scundă, nici grasă. Când o vedea pe Kate, lui Helen îi venea mereu în minte cuvântul *savuros*, care pentru ea însemna „cu forme seducătoare“. Nu folosea niciodată cuvântul ăsta însă, ca nu cumva Kate să îl interpreteze greșit.

– Azi are loc clubul de carte? întrebă Helen după ce se făcu liniște.

– Îhî. Dar mă îndoiesc că ar vrea cineva să vorbească despre Kundera, zise Kate zâmbind, amestecând ușor cuburile de gheață din paharul ei.

– De ce? Vreo bîrfă bună?

– Foarte bună. Doar ce s-a mutat pe insulă o familie incredibil de numeroasă.

– Acolo, în 'Sconset? întrebă Helen.

Kate încuviință, iar Helen își dădu ochii peste cap.

– Oo, clevetelile noastre nu sunt de tine? o tachină Kate stropind-o pe Helen cu apa condensată de pe exteriorul paharului.

Helen țipă în glumă, apoi trebui să o lase pe Kate să se ocupe de câțiva clienți. Imediat ce termină cu ei, reveni, iar conversația continuă ca și când nici nu ar fi lipsit.

– Nu, pur și simplu, nu mi se pare așa de ciudat ca o familie numeroasă să cumpere o casă mare. Mai ales dacă au de gând să-și petreacă tot anul acolo. Mi se pare mult mai normal decât un cuplu bătrân și bogat care își cumpără o casă de vacanță atât de mare, încât s-ar rătăci pe drumul spre cutia poștală.

– Da, ai dreptate, încuviință Kate. Dar chiar credeam că vei fi mai interesată de familia Delos. Câțiva dintre ei vor absolvi odată cu tine, spuse ea ridicând din umeri.

Helen rămase cu gura căscată preț de câteva secunde, gândindu-se la numele Delos. Însemna ceva pentru ea. Dar cum s-ar putea? Totuși, numele îi răsună în minte încontinuu, ca atunci când îi era foarte foame și tot ce auzea era „spaghete“.

– Lennie? La ce te gândești? întrebă Kate, dar fu întreruptă de sosirea timpurie a primilor membri din clubul de carte, deja agitați și pregătiți să își dea cu părerea.

Știa Kate ce știa. *Insuportabila ușurățate a ființei* n-avu nici o șansă în fața subiectului noilor vecini, mai ales că se zvonea că ar veni din Spania. Se părea că erau bostonieni care, în urmă cu trei ani, se mutaseră în Spania pentru a fi mai aproape de ceilalți membri ai familiei, dar acum, deodată, se hotărâseră să se mute înapoi. „Deodată“ ăsta reprezenta savoarea discuției. Secretara liceului lăsase să se înțeleagă că înscrierile copiilor avuseseră loc atât de târziu, încât au trebuit să apeleze la mită pentru a fi acceptați și cică ar fi făcut tot soiul de înțelegeri speciale ca toată mobila lor să ajungă în 'Sconset chiar înainte de venirea lor. Membrii clubului căzură de acord că familia Delos se cam grăbise să părăsească Spania și că asta trebuie să fi avut legătură cu vreo ceartă cu verii.

Își tot dădeau cu presupusul încercând a ghici care fusese motivul disputei, dar, în urma discuției, Helen putea fi sigură de un lucru: familia Delos era destul de neobișnuită. Din familie făceau parte cei doi tați, care erau frați, sora lor mai mică, o mamă (unul din tați era văduv) și cinci copii, toți sub un singur acoperiș. Se pare că toți erau incredibili de inteligenți, frumoși și bogați. Helen își dădea ochii peste cap ori de câte ori auzea fragmente de conversație care ridicau în slăvi familia Delos – de fapt, i se părea insuportabil.

Helen încerca din răsuputeri să rămână în spatele casei de marcat și să ignore șușotitul entuziasmat, însă îi era imposibil. De fiecare dată când auzea prenumele vreunui membru al familiei Delos, îi distrăgea atenția de parcă ar fi fost țipăt și asta o enerva. Abandonă casa de marcat și încercă să-și găsească de lucru aranjând rafturile. Chiar și așa, nu avu cum să nu audă cât de șocați erau membrii clubului de carte să afle că micuța Cassandra, care avea 13 ani, sărîse un an de școală și fusese acceptată la liceu. Se zvonea că ar fi deosebit de isteată, dar, în mare, cei din clubul de carte erau cu vehemență împotriva ideii de a urma cursurile claselor mai mari, probabil pentru că nici unul dintre copiii lor nu reușise să facă asta.